

KINKEIDAI
Seimos paslaptys

4.

TARIANT SUTINKU

HEIDI BETTS

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Heidi Betts
(Heidė Bets)

TARIANT "SUTINKU"

Ketvirtasis serijos
"Kinkeidai. Šeimos paslaptys"
romanas

Versta iš Heidi Betts, On The Verge of I Do, 2012
© Heidi Betts, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-899-7

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

- Šitiek darbo! Nesuprantu, kaip tu suspėjai.

Kara Kinkeid sukikeno versdama dar vieną lapą patiekalų katalogo, padėto ant priešais juos stovinčio žemo žvilgančio juodo kavos staliuko.

- O aš nesuprantu, kaip tu suvaldai pustuzinį prabangių viešbučių ir kurortų. Mieliau kasdien sudarinėsiu svečių sąrašus ir valgiaraščius iš septynių patiekalų, užuot bandžiusi visam tam vadovauti, - pasakė ji vyresniosios sesers sužadėtiniui.

Elijus Hotonas buvo aukštas, gražus ir gundančiai gerai sudėtas. Vyras, rudomis kaip šokoladas akimis ir vėjo sutaršytais kavos spalvos plaukais, nė nesistengęs priverstų stabtelėti moters širdį. O kai pasistengia... na, to pakaktų, kad moters širdis visai liautųsi plakusi.

- Tu nuvertini save, brangute, - pasakė jis ir nutaisė šypsena, privertusią jos vidaus organus susitraukti taip, kad šeimos gydytojas nepritariamai prieštaraudamas papurtytų galvą. - Galbūt pasižymime skirtingais gabumais, bet abiem pavyko savarankiškai sukurti sėk-

mingai veikiančias įmones.

- Tačiau Hotono viešbučiai ir kurortai verti milijonų dolerių, o aš *Prestižiniams renginiams* vadovauju iš namuose įrengto kabineto.

Jiedu sėdėjo ant juodos odinės sofas įspūdingame Elijaus kabinete devintame aukšte, tačiau įprastai susitikimai vyksta pirmame aukšte esančioje mažoje kabinete paverstoje bibliotekoje, Karos kruopščiai restauruotame maždaug 1806m. blokiniam name Prancūzų kvartale, Kvin gatvėje.

Jai labai patiko žavus namas su trimis miegamaisiais ir tiek pat vonios kambarių, kur tokiai vienišei, kaip ji, vietos buvo su kaupu. Tačiau kartais kildavo nerimas, kad dirbdama namie potencialiems klientams gali sudaryti klaidingą įspūdį. Kara jau ne pirmą kartą suvokė, jog vertėtų apsvarstyti galimybę išsinuomoti biurą kitur.

Gal net visą pastatą, kur galėtų rengti degustacijas ir ekspozicijas, laikyti daugkartinio naudojimo dekoracijas, kad jų nereikėtų nuomotis. Galėtų pasisamdyti padėjėją - arba vieną dieną net kelis darbuotojus, - kad jai padėtų, nes iki šiol beveik viską darė pati.

Ji nesigailėjo sunkiai triūsdama. Juk *Prestiži-*

niai renginiai – jos kūdikis. Įmonė, kurią ji įsteigė pasitraukusi iš šeimos laivybos ir nekilnojamojo turto verslo. Bet būtų smagu nors kartą nebūti atsakingai už visus ir viską. Arba bent jau turėti keletą darbuotojų, į kuriuos galėtų kreiptis, kai pasirodytų, kad dviejų rankų, kojų, ausų ir vienos burnos nepakanka darbui laiku atlikti.

– Palūkėk, mieloji, – ištarė Elijus švelniu kaip Kentukio burbonas balsu gražindamas ją prie pokalbio. – Toliau daryk tai, ką darai, ir, galiu lažintis, po kelerių metų planوسي vienos iš Obamų dukterų vestuves.

Ak, kaip pasisekė jos seseriai! Gerai, kad Kara sėdi. Šitas vyras spinduliavo žavesiu, o nuo maloniai išstarto padaršinimo ji ėmė lydytis tarsi sviestas ant tešlainio.

Atsikrenkštusi giliai įkvėpė ir pasitempė. Dabar netinkamas metas seilėtis dėl vyro. Netinka nei metas, nei vyras.

Po paraliais, juk Elijus – Lorelės sužadėtinis. Mažiau nei po mėnesio juodu susituoks.

Taip, Karos manymu, Elijus patrauklus. Galėtų lažintis, kad šiuo atžvilgiu ji nesiskiria nuo kitų karštakraujų Pietų Karolinos – et, visos Rytų pakrantės – moterų.

Tačiau ji įsižiūrėjusi jį jau nuo pat paug-lystės. Nors tame ir nėra nieko keisto. Visos merginos mokykloje buvo įsižiūrėjusios į žavingąjį futbolo žaidėją.

Na, beveik visos. Kara neprisiminė, kad Lorelė paauglystėje būtų rodžiusi jam bent kiek daugiau dėmesio. Jie visada buvo draugai – jie visi, visa Kinkeidų štvė ir vienišas berniukas, gyvenęs kaimynystėje pas Jangus, – bet juodu tik neseniai nusprendė susižadėti.

Ir Kara dėl jų džiaugėsi, tikrai. Tiesiog nebuvo lengva planuoti vestuves seseriai ir vyrui, kurį pastaruosius dešimt metų be atsako buvo įsižiūrėjusi.

Bet ji stengėsi kaip įmanydama. Tai reiškė, kad privalo nustumti šalin bet kokią vidinę sumaištį ir surengti Metų vestuves, kaip jos neabejotinai bus vadinamos Čarlstono aukštuomenėje. Faktas, kad tai sesers vestuvės, viską tik dar labiau sureikšmino – ir asmeniškai, ir profesine prasme.

Siektelėjusi patiekalų katalogo ji pasiėmė akinius ir užsidėjo ant nosies. Jų nereikėjo, bet su akiniais jautėsi tvirtesnė, o šią akimirką daugiau pasitikėjimo savimi – kaip ir papildomas barjeras tarp jos ir Elijaus – tikrai pravers-tų.

- Kai tik judu su Lorele apsispręsite, kokios mėsos norite pokyliui, išsirinkti bus kur kas lengviau. Be to, tai bus smagiausia dalis, nes prieš sudarant galutinį valgiaraštį ragausite patiekalų pavyzdžių.

Elijus atsirėmė į sofa, ištiesė rankas ant minkšto kaip sviestas odinio atlošo ir uždėjo vienos kojos čiurną ant kitos kelio.

- Verčiau palikim tai Lorelei. Nenorėčiau pirmą kartą susipykti per vestuvių pokylį vien todėl, kad liečiau užsakyti keptą vištieną, o ne pyragėlius su krabais.

Kara žvilgtelėjo į laikrodį. Sesuo vėluoja jau dvidešimt minučių. Jie tyčia sutarė susitikti Elijaus kabinete, kad nesutrikdytų jam darbo dienos, bet sprendžiant iš Lorelės vėlavimo, atrodo, būtent taip ir nutiks.

- Ji turėtų pasirodyti bet kurią minutę, - pasakė Kara.

Rimtai linktelėjęs jis tarstelėjo:

- Esu tuo tikras.

Jis buvo toks ramus... ir toks kantrus. Kantresnis nei, Karos manymu, juo dėta būtų ji.

Tiesa ta, kad per visą renginių planuotojos karjerą, kai teko turėti reikalų su nerimtomis, nervingomis ir net siaubingai išlepusiomis ir

reiklomis nuotakomis, ji dar niekada nerengė vestuvių tokiai išsiblaškiusiai ir, regis, visiškai abejingai savo vestuvėms moteriai, kaip jos sesuo.

Tiesa, šiuo metu jų šeima patiria daug sunkumų. Negana to, kad vieną vėlyvą vakarą jų tėvą jo paties kabinete žiauriai nužudo žmogus, siekęs, kad tai atrodytų kaip savižudybė.... Negana to, kad tik po tėvo mirties jie sužino, jog jis gyveno dvigubą gyvenimą – ir su kita moterimi turi dar vieną suaugusį sūnų... Bet dar ir jų mama, Redžinaldo našlė, apkaltinama nužudžiusi savo vyrą.

Karai nerūpi, kokias paslaptis slėpė tėvas ar kaip įskaudinta buvo mama sužinojusi apie vyro išdavystę. Elizabeta Vintrop Kinkeid niekada prieš jį nepakeltų rankos. Jos mama vargiai vorą pritrėkštų, juolab nešautų į galvą vyrui, su kuriuo pragyveno beveik keturiasdešimt metų.

Ne, tai tiesiog neįmanoma. Tą patį manė visi kiti Kinkeidų vaikai – jie šimtu procentų palaikė mamą. Bet pasakykit tai prokurorams, apkaltinusiems Elizabetą žmogžudyste. Laimė, paaiškėjo nauja informacija apie paslaptinę vyriškį, žmogžudystės vakarą įėjusį į biurų pastatą, ir to pakako, kad Elizabeta būtų paleista už

užstatą... kol kas.

Taigi nieko keisto, kad Lorelė, vyriausia Kinkeidų duktė, nerimavo ir dėl kitų dalykų, ne tik dėl artėjančios santuokos.

Vis dėlto Karai buvo keistoka, kad sesuo nėra aiškiai numačiusi, kaip turi atrodyti tobula vestuvių diena. Dauguma moterų žino. Net dauguma mergaičių, sulaukusių maždaug aštuonerių, pradeda apie tai galvoti.

Jai dar neteko sutikti nuotakos, kuri nebūtų apsisprendusi dėl vestuvių spalvų. Kuri nenuotuoktų, kokio stiliaus suknelę nori vilkėti. (Lorelė vilkės tradicinę vintažinę XXa. trečio dešimtmečio suknelę iš vanilės atspalvio nérinių, bet tik todėl, kad Kara ją niuksėjo, ragino ir tempė matuotis, atkakliai reikalaudama, kad sesuo apsispręstų, kol ne per vėlu.) Kuri vėluotų į kiekvieną sutartą susitikimą dėl gėlių ar datų parinkimo mergvakariui, šventinės vakarienės repetacijai ir pačiai ceremonijai.

Ji susimąstė, ar Elijus pastebėjo keistą, bent jau Karos nuomone, sužadėtinės elgesį ir ar jį tai trikdė taip pat kaip ją.

Sprendžiant iš atsainumo, jis nepastebėjo arba nuolatinis Lorelės vėlavimas jam netrukdė. Jis atrodė visiškai atsipalaidavęs

net dabar, dalykiškai pasipuošęs pilku kostiumu ir granatų raudonumo kaklaraiščiu.

Be to, jam, regis, visai nerūpėjo, kiek šios vestuvės kainuos. Tradiciškai sąskaitą apmoka nuotakos šeima, o Kinkeidai tikrai gali sau leisti surengti šventę. Bet atsižvelgdamas į dabartinius šeimos rūpesčius ir tebesitęsiantį teisinį išbandymą Elijus paprašė Kinkeidų dėl to nesijaudinti ir aiškiai nurodė Karai visas su artėjančiomis vestuvėmis susijusias sąskaitas siųsti tiesiogiai jam.

Toks poelgis jos nenustebino. Elijus visada buvo geras, dosnus, supratingas. Jis, augęs globos įstaigoje, žinojo, ką reiškia nieko neturėti. Bet net dabar, suklestėjęs, jis nėra taupus, neslepia milijonų kaip šykštuolis.

Ji vylėsi, kad jo dosnumas neišgaruos išvydus atsiųstas sąskaitas. Bendra suma jau artėjo šešių skaitmenų ribos link – ir tai tik užstatai.

Slenkant sekundėms, kurias įgarsino budriai prie tolimosios sienos stovinčio senovinio laikrodžio duslus tik-tak, Kara susimąstė, ką dar aptarti su Elijumi, kas būtų susiję su vestuvėmis, bet dar neaptarta. Ji tikriausiai galėtų vėl atsiversti maisto katalogo pradžią ir detaliau paaiškinti begalę pasirinkimų, bet

žinojo Elijų perprasiant, kad taip ji tik vilkina laiką.

Staiga nieko vilkinti nebereikėjo, nes atsilaipojo kabineto durys ir vidun įžengė Lorelė. Su žalsvu sijonu, tokios pat spalvos kaip jos akys derančiu įliemenuotu švarkeliu ir balta palaidine ji įkūnijo elegantišką dalykišką moterį. Avėjo stilingus, bet praktiškus kūno spalvos batelius, o ilgi tamsiai kaštoniniai plaukai šiek tiek pasigarbanojusiais galiukais krito ant pečių ir nugaros.

Lorelė – tikra gražuolė, visai kaip mama. Ji sugebėtų žvilgsniu sustabdyti eismą ir visada galėjo rinktis iš gražių ir dėmesingų kavalierių. Tačiau iki Elijaus nerodė jokio noro kurį jų išskirti.

– Atsiprašau, kad vėluoju, – murmtelėjo ji nežiūrėdama į akis nei seseriai, nei savo sužadėtiniui ir milžiniškus akinius nuo saulės įsidėjo į dizainerio kurtą rankinę.

Elijus, atsistojęs vos jai įėjus, prisiartino ir greitosiomis pakštelėjo Lorelei į skruostą.

– Nesijaudink, tavo sesuo man neleido nuobodžiauti. Pasirodo, vien užkandžiams galime rinktis iš trijų šimtų skirtingų patiekalų – visus juos Kara su džiaugsmu išsamiai apibūdino.

Jis šypsodamasis atsigrėžė į Karą.

- Esu tikras, kad tomis smulkmenomis ji netrukus džiugins ir tave.

Regis, jo nė kiek neatbaidė mintis, jog vėl teks klausytis išvedžiojimų apie maistą, taigi Kara taip pat nusišypsojo.

Lorelė kilstelėjo lūpų kampučius, bet jos akys buvo abejingos, o veidas įsitempęs. Ji taip stipriai gniaužė rankinės dirželį, kad net krumpliai pabalo.

- Ar galim pasikalbėti? - tyliai paklausė Elijaus. Tada kreipėsi į Karą: - Atsiprašau, bet gal susitiktume kitą kartą? Man labai reikia šnekėtelti su Elijumi.

- Žinoma, - sutiko Kara ir mikliai atsistojusi susirinko daiktus.

Po pažastimi pasikišusi segtuvus ir paėmusi darbų pavyzdžių aplanką ji patraukė durų link, bet priėjusi porą stabtelėjo. Elijus vis dar atrodė atsipalaidavęs, tačiau nuo Lorelės bangomis sklido įtampa, taigi Kara pamėgino nebyliai, kaip sesuo seseriai, išreikšti susirūpinimą ir paklausti, ar viskas gerai, ar ji galinti ką nors padaryti.

- Paskambinkit, kai būsit pasirengę susitikti dar kartą, - tiesiog pasakė ji, linktelėjo Elijui,

padrašinamai paglostė seseriai ranką ir išėjo.

Tyliai uždariusi paskui save duris Kara vylėsi, kad viskas bus gerai, ir jau žinojo, kad vos grįžusi namo skambins seseriai ir aiškinsis, kas vyksta.

Sprendžiant iš Lorelės išraiškos ir to, kad ji išprašė seserį lauk, Elijus suprato, jog kažkas negerai. Tik vylėsi, kad nebūtų nieko labai baisaus. Lorelės ir kitų Kinkeidų metai ir taip pragariški, jis nebuvo tikras, ar ji – ir kiti – pakeltų dar daugiau.

Kita vertus, jei tai, dėl ko skaistaveidė sužadėtinė dar labiau išblyško, susiję su jos tėvo žmogžudyste, mamos suėmimu dėl nusikaltimo ar kitais šeimai pastaruoju metu tekusiais nemalonumais, ji naujienomis būtų pasidalinusi su seserimi, užuot prašiusi Karos išeiti, kad jie galėtų pasikalbėti vieni. Ši mintis privertė ją suraukti antakius, o sraigtelius galvoje sukctis dar greičiau.

– Eikš, prisėsk, – pasiūlė imdamas ją už rankų ir veddamas prie sofas, ant kurios neseniai sėdėjo su Kara. Ilgi ploni Lorelės pirštai tobulai sutvarkytais nagais buvo šalti, o judesiai sėdantis nerangūs....